

Моето себевъзприемане

Name: **Megan T**

Gender: **Women**

Country of residence: **Bulgaria**

Writing language: **Bulgarian**

I recently found out that I have Jewish ancestry. How recently? About two years ago, and yet I am in a Jewish school and have been a part of Hashomer Hatzair for 5 years now. A bit strange, isn't it?

Наскоро разбрах, че имам еврейски произход. Колко скоро? Преди 2 години, а уча в еврейско училище и съм част от Ашомер Ацаир от 5 години насам. Малко странно, нали?

Научих, че имам еврейски корени, когато бях на първият си международен лагер с Ашомера. Бяхме в Италия, аз и моята квуца не познавахме абсолютно никого и много искахме да се социализираме. Първата вечер, докато си задавахме обичайните въпроси “От коя държава си” или “Колко голям ти е кена” винаги следваше и “Еврейка ли си?”. По принцип в Ашомер Ацаир няма значение дали имаш произход или не, но има кенове, които са по-консервативни от други, следователно има и хора, на които им е странна концепцията да има не-евреи в еврейска организация.

Вечерта мина по следния начин:

Момче - Еврейка ли си?

Аз - Не... Има ли значение?

Момче - Ами да, ако не си, няма как да се оженя за теб.

Аз - Ние буквално току-що се запознахме.

Момче - Да, еми, чао.

На следващия ден майка ми ми беше звъннала, за да ме пита как върви семинара. Нямах как да не ѝ се оплача от хората, които ме подминаваха, след като им бях споделила, че нямам произход. Тя просто ми се изсмя и каза: “Но миш, ти имаш”.

Историята е следната: По време на Втората световна война пра баба ми, която била еврейка, живяла в Берлин и притежавала ресторант. Но за да не го затворят нацистите, тя е трябвало да си смени името и да унищожи документите си за самоличност. Така от Моргенщерн станала Делер, по-късно дала това име на сина си Клаус, който е бил баща на майка ми, Милкана Делер.

“НО ЗАЩО НЕ СИ МИ КАЗАЛА ДОСЕГА!?”, изкрещях по телефона. Истината е, че цялото ми семейство живее християнски начин на живот и еврейските ни корени са се изтрили с времето.

Аз естествено моментално казах на цялата си квуца за новините. Когато двете момичета с произход, Сара и Далия, казаха “Добре дошла”, няма да лъжа, че не се почувствах специална. Но в същото време имах много въпроси, първият, от които беше: “Какво следва сега?”

Първоначално бях много несигурна в себе си. В моята глава не бях достатъчно свързана с обществото, за да се нарека еврейка, но това не ме спря да бъда любопитна и да науча повече за своите корени.

Година по-късно, след семинара в Италия, отидох на международен семинар в Полша, чийто цел беше да видим концентрационните лагери и да научим детайлите зад Холокоста. Не мога да опиша с думи преживяването. Студът, тишината, празнотата, емоциите, всичко беше на нечовешко ниво. Няма да изпадам в подробности, но ще споделя следното: Бяхме в един музей пълен с колони от страници пълни с имената на загиналите. След като разгледахме, организаторите ни събраха в кръг и ни попитаха, дали на някого член от семейството му е загинал в Холокоста, за да го почетем. Помня колко много се притеснявах дали да споделя, но когато стигнаха до мен казах: "Не знам дали е загинала, заради нацистите, но знам, че прабаба ми е трябвало да си смени името, за да оцелее, докато е живяла в Германия през Втората световна война." Всички мълчаха, но виждах в очите им емпатия, съжаление, даже и очудване. До този момент никой не знаеше, че имам произход, но и никой не ме разпитваше повече.

Същото лято отидох на поредният ашомерски международен семинар в самият Израел. Бяхме там за цели 3 седмици. Живяхме в кибуци, както и в гората за няколко дни, отидохме до мъртво море, разгледахме Йерусалим и Тел Авив, прекосихме пустинята Негев и се качихме на Масада. Изключително много култура и история, която само ме накара да си мисля, че съм прекалено различна, за да се оприлича с нея.

За известно време бях приела, че просто имам еврейски корени, но не съм еврейка. Никога не съм се отказвала от ашомера заради това или съм спряла да бъда активна в еврейската общност в София. Все още ходих всеки празник да раздавам пакети с книжки и храна на по-старите от общността, ходих и в синагогата, помагах в училище за раздаването на ябълки с мед на малките, почти научих иврит, дори ходих на лекции на израелския посланик.

Толкова бях свикнала с мисълта, че не се броя от общността, че даже бях забравила, че имам произход. И сега докато пишех тази история се замислих. Какво ме е спирало досега да се възприема като еврейка? Винаги съм си мислела, че не знам достатъчно или, че не съм приета от останалите. Но ето, че се познавам с повечето от общността, активна съм и имам интерес. Аз съм ционист, подкрепям социализма и нямам против юдаизма. Аз съм еврейка.

И пак идва въпросът: "Какво следва сега?" Следва нова ашомерска и последната ми учебна година. Не знам какво конкретно ще се случи, но знам, че със сигурност искам да вложа много енергия в образоването на учениците за антисемитизма, особено след като осъзнах, че засяга и мен. Даже искам да основа ден на антисемитизма на 7ми октомври в еврейското и всички училища в България, но ще видим как ще се развие годината. Пожелайте ми късмет.

Това е история ми за откриването и възприемането произхода си.